

РЕШЕНИЕ

№ 12164

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 76 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СТЕФАН ИС. ШЕКЕРДЖИЙСКИ

при участието на секретаря ЕЛИ КР. ШОКОРДОВА
като разгледа докладваното от СТЕФАН ИС. ШЕКЕРДЖИЙСКИ Гражданско дело № 20221110132248 по описа за 2022 година

искове с пр.осн. чл. 344, ал. 1, т. 1-3, във вр. с чл. 225 от КТ; евентуално чл. 357 от КТ, във вр. с чл. 124 от ГПК, във вр. с чл. 221 от КТ:

Ищецът – **Г. Р. П.**, в исквата си молба и уточнение на същата от 29.06.2022г., твърди, че работил при ответника по силата на трудов договор, като изпълнявал длъжността *„експерт с юридическо образование в Специализираната администрация на Инспектората към ВСС“*.

Със заповед № ЗЧР-7 от 20.04.2022г. на основание чл. 188, т. 3, във вр. с чл. 190, ал. 1, т. 7 от КТ за нарушение на трудовата дисциплина по чл. 187, ал. 1 т. 8 предл. 2-ро и т.10 от КТ, във вр.с чл. 126, т. 9, предл. последно от КТ във вр. с чл. 16 от Етичния кодекс на съдебните служители, във вр. с чл. 15, б. „й“ предл. първо от Правилника за вътрешния трудов ред на ИВСС, във вр. с чл. 186 от КТ му било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, като трудовият договор бил прекратен на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ, считано от датата на връчване на заповедта - 20.04.2022г.

Заповедта била нищожна и изцяло неправилна и незаконосъобразна и явно необоснована.

- не бил уронил доброто име на работодателя, тъй като частният му живот нямал отношение към служебния;

- заповедта била немотивирана;

- били нарушени разпоредбите на чл. 189 и чл. 193 от КТ;

- излага и други правни доводи.

С оглед изложеното, моли да се отмени като незаконосъобразна заповед № ЗЧР-7 от 20.04.2022г. на Главния инспектор на ИВСС, евентуално да се приеме за установено, че не дължи заплащане на обезщетение.

- да се възстанови на заеманата до уволнението длъжност;

- да се осъди ответникът да му заплати сумата от 24 757 лева, обезщетение за оставане без работа за периода от 20.04.2022г. до 20.10.2022г., ведно със законната лихва.

Претендира и разноси.

Ответникът – ....., оспорва исквете: уволнението било извършено законосъобразно.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 и чл. 235, ал. 3 от ГПК, приема за установено следното:

от фактическа страна:

Не се спори, че ищцата е работил при ответника на длъжността, посочена в исковата молба, и съответното трудово възнаграждение (24 757 лева / 6). По длъжностна характеристика, подписана от ищеца, инспекторът следва да бъде лоялен и да пази доброто име на работодателя си (чл. 39 и чл. 40).

На 20.04.2022г. е издадена заповед, с която работодателят налага дисциплинарно наказание – уволнение, на ищеца, считано от същата дата.

Мотивацията на работодателя е следната:

На 30.03.2022г. постъпи сигнал вх. № 3171 от 30.03.2022г. по описа на ИВСС от ..... от гр. София срещу **Г. Р. П. - служител на ИВСС**. Наведени са доводи, че **на 12.03.2018г., около 15.³⁰ часа, пред входната врата на апартамента ѝ П. е влязъл в пререкания със съпруга на .... започнал да го блъска и да го обижда**. Твърди се, че след намесата на .... **П. ѝ нанесъл удари с юмруци**. За причинените травми се е снабдила с медицинско свидетелство и е завела наказателно дело. Заявява, че П. размахвал служебната си карта и отправял заплахи, че „ще вкара“ съпруга ѝ в затвора, „защото прокурорите и съдиите са негови хора“. Допълва, че след четиригодишно разследване, Г. П. е бил осъден с влязла в сила присъда от СРС за извършено престъпление и му е наложено наказание „глоба“. Заявява, че решението на СРС е обжалвано пред СГС и същото е потвърдено.

На основание постъпилия сигнал в ИВСС, и след извършена служебна проверка на електронната страница на СРС се установи, че с Присъда № 20026022/19.01.2021г. по НЧХД № 12728/2018г. по описа на СРС, НО, 131-ви състав, Г. Р. П. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 130, ал. 1 НК за нанасяне на лека телесна повреда на ....., подател на сигнала. На основание чл. 78а НК П. е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер на 1 500 лева. С Решение № 144/23.02.2022г. по ВНДЧХ № 20211100602352/2021г. по описа на СГС, НО, присъдата на СРС е потвърдена от въззивния съд. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Предвид горното е инициирано дисциплинарно производство срещу служителя Г. Р. П.. Със Заповед № ЗЧР- 4 от 12 април 2022г. на главния инспектор, на служителя е дадена възможност в срок до 17.00 часа на 13 април 2022г. да даде обяснения по случая. Заповедта е връчена лично на П. на 13.04.2022 г. На същата дата в ИВСС постъпиха обяснения от служителя, регистрирани с вх. № ЗЧР - 4 от 13.04.2022г. В обясненията заявява, че „производството по посочените в заповедта дела“ не е приключило, тъй като на 05.04.2022 г. е подал молба до главния прокурор за възобновяването му.

Твърди, че съдия ..... от СГС, VI-ти въззивен състав не си е направила отвод по делото, с което е извършила процесуално нарушение.

Допълва, че същата е била „проверявано лице“ по сигнал с вх. № 777/10.02.2017г. по описа на ИВСС, като по случая е била извършена проверка със Заповед № СР-17-102/30.03.2017г. на главния инспектор на ИВСС. Допълва, че проверката е извършена от инспектор ....., Г. П. и .... приключила с доклад рег. № РВ-15-19/2017г.

В заключение заявява, че през месец февруари 2021 г., е посетил кабинета на главния инспектор, и е провел разговор с нея, във връзка с „цитираното производство пред СРС“. Обяснява, че е бил „принуждаван“ да оттегли жалбата си срещу съдия ... Г.ева от СРС, подадена до председателя на СРС, което е отказал да направи.

II. Работодателят установи следното:

На 12.03.2018г., около 15.30 часа, в гр. София, Г. П. е причинил лека телесна повреда на подателя на сигнала - ..... Нанасянето на телесната повреда се дължи на възникнал спор между служителя П. и съпруга на подателя на сигнала. Спорът прераснал във физическа саморазправа между служителя и съпруга на подателя на сигнала, като последният се е опитал да предотврати тази саморазправа. В резултат на това, Г. П. е нанесъл удари на ... .. които са ѝ причинили лека телесна повреда. Свидетел на физическия конфликт е станал съсед на разправящите се, като след появата му конфликтът е бил преустановен. По случая е образувано наказателно производство от частен характер по тѣжба от ..... Наказателното производство е приключило с влязла в сила присъда № 20026022/19.01.2021г. на СРС, НО, 131-ви състав по НЧХД № 12728/2018г. по описа на съда, потвърдена с решение № 144/23.02.2022 г. по ВНЧХД № 20211100602352/2021г. по описа на СГС, НО, VI-ти въззивен състав. За да постанови присъдата, съдът е приел, че служителят е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 130, ал. 1 НК. От обективна страна, съдът е установил, съобразно събраните в хода на наказателното производство доказателства, че е нанесена лека телесна повреда на ..... От субективна страна, съдът е установил, че деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл. Ето, защо, съдът е признал подсъдимия Г. П. за виновен по повдигнатото му обвинение.

Предвид така установеното, не могат да бъдат споделени дадените от Г. П. обяснения, че производството по делото, образувано пред СРС, съответно пред СГС не е приключило, тъй като е подал молба за възобновяване на наказателното дело. Присъдата по

НЧХД № 12728/2018 г. по описа на СРС е влязла в сила на 23.02.2022г. Съгласно разпоредбата на чл. 420, ал. 3 от НПК, искането за възобновяване не спира изпълнението на присъдата, освен ако прокурорът или съдът, компетентен да разгледа искането, постанови друго. Към обясненията не са представени доказателства в тази насока. Отделно от това следва да се посочи, че подадената молба за възобновяване на производството не променя факта, че Г. П. е нанесъл лека телесна повреда на ... .. признато от съда за престъпление по чл. 130, ал. 1 НК. Този извод се налага и от обстоятелството, че в обясненията си П. не отрича извършеното от него деяние, а единствено сочи, че е допуснато съществено процесуално нарушение.

Необосновани са и твърденията на служителя, че през м. февруари 2021г. му е оказан „натиск“ от главния инспектор да оттегли жалбата си срещу съдия ... Г.ева от СРС. С решение на Комисията по професионална етика (КПЕ) при СГС от 02.12.2020г. сигналът на Г. П. срещу съдия ... Г.ева е оставен без разглеждане, видно от получените от съдия Гергана Цонева - заместник-председател на СРС материали, заведени с вх. № 725/28.01.2021 г., рег. № Ж-02-2/28.01.2021 г. по описа на ИВСС. В тази връзка несъстоятелно е твърдението на служителя за оказан „натиск“ от главния инспектор, след като КПЕ е прекратила още през м. декември 2020г. производството, образувано по сигнала на П..

Обясненията, дадени от Г. П. на 13.04.2022г. свидетелстват за безкритичност към постъпката му и за липса на покаяние за извършеното от него. В подкрепа на този извод е факта, че П. не е изразил никакво съжаление за стореното от него (за нанесената лека телесна повреда на ...), а напротив - единствено сочи, че е подал молба за възобновяване на производство. За липсата на критичност към извършеното от него престъпление, което е и тежко нарушение на Етичния кодекс на съдебните служители, свидетелства, изложеното в обясненията му, че съдия ..... е следвало да се отведе от делото, поради извършена от ИВСС проверка по реда на глава девета, раздел 16 ЗСВ. Г. П. е участвал в проверката на ИВСС и е знаел, че същата е прекратена поради липса на достатъчно данни за извършено нарушение, поради което не са били налице основанията за отвод на съдията.

Всеки служител на ИВСС е длъжен да има поведение в съответствие с принципите на професионалната етика, изброени в Етичния кодекс на съдебните служители. Несъобразяването с етичните норми на поведение води до уронване както на доброто име на Инспектората, така и до уронване престижа на съдебната власт и загубата на доверие в нея. Изрично, с разпоредбата на чл. 44 от Етичния кодекс на съдебните служители е указано, че Етичният кодекс подлежи на задължително спазване от всички съдебни служители, като всяко нарушение на установените с него правила ще бъде разглеждането като основание за търсене на дисциплинарна отговорност и налагане на дисциплинарни наказания по раздел III на глава девета от КТ.

С извършеното престъпно деяние служителят е нарушил законовата разпоредба на чл. 126, т. 9, предложение последно от КТ, която гласи, че при изпълнение на работата, служителят е длъжен да пази доброто име на предприятието. Уронването на доброто име се изразява в нелоялно отношение към работодателя, zlepоставящо го пред третите лица, като

нарушението е формално и не се изисква настъпване на някакъв неблагоприятен резултат, и е съставомерно независимо от формата на вина - умишъл или небрежност, като в конкретния случай нарушението е умишлено, което допълнително го утежнява. Действията на П. са от обективно естество да доведат до уронване престижа на Инспектората, тъй като същият, като служител в ИВСС, е имал поведение несъвместимо с Етичния кодекс на съдебните служители, признато от съда за престъпление по чл. 130, ал. 1 НК, което е злепоставило работодателя пред трети лица.

Служителят е нарушил и разпоредбата на чл. 15, б. „й“, предл. първо от Правилника за вътрешния трудов ред на ИВСС, утвърден със Заповед № 3-19/15.02.2019 г. на главния инспектор, съгласно която служителите са длъжни да спазват трудовата дисциплина като пазят доброто име на Инспектората.

Служителят е нарушил и разпоредбата на чл. 16 от Етичния кодекс на съдебните служители, съгласно която при изпълнение на служебните си задължения и в обществения живот, съдебният служител следва поведение, което е съвместимо с добрите нрави и не уронва престижа на съдебната власт.

Служителят е нарушил и т. 40, раздел IV. „Длъжностни задължения“ от длъжностната си характеристика за експерт с юридическо образование в Инспектората към ВСС, код по НКПД: 26195011, утвърдена от главния инспектор на ИВСС на 08.10.2016 г., с която П. е запознат на 30.10.2017 г. С т. 40 е вменено нарочно задължение на служителя да пази доброто име на работодателя.

ИВСС извършва проверки на органите на съдебната власт, в т. ч. и проверки за интегритет на магистратите, поради което е недопустимо служител от ИВСС да има непристойно поведение, признато от съда за престъпление. Предвид спецификата на работата на експертите в ИВСС, те са длъжни да поддържат висок авторитет, повишена обществена отговорност и морал както при изпълнение на служебните си задължения, така и в личния си живот. Подобно поведение, каквото П. е имал (установено от съда с влязла в сила присъда) не може да бъде толерирано, като налагането на по-леко дисциплинарно наказание би означавало точно това. Тежестта на нарушението и обстоятелствата при които е извършено дават основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание.

На 12.03.2018г. в гр. София Г. Р. П. е причинил лека телесна повреда на ....., като решението на съда, с което същият е признат за виновен за престъпление по чл. 130, ал. 1 НК, е влязло в сила на 23.02.2022 г., от която тече срока по чл. 194 от КТ. От този момент е налице нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в уронването на доброто име на предприятието.

Работодателят, в качеството си на дисциплинарно наказващ орган, приема, че горепосочените нарушения са извършени виновно от служителя Г. Р. П., което е основание за ангажиране на дисциплинарната му отговорност. Реализирането на дисциплинарната отговорност се дължи от една страна, че със своето поведение служителят е уронил доброто име на ИВСС, а от друга, служителят е нарушил множество разпоредби както на

нормативни актове, така и на вътрешни такива.

Ищецът е осъден от СРС с влязла в сила на 23.02.2022г. Присъда № 20026022 от 18.01.2021г. по НЧХД № 12728/18г. (*съображения за това са изложени по-долу*) относно следното: ПРИЗНАВА подсъдимия Г. Р. ИТ, [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, с виеше образование, работи, неосъждан, неженен ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] за ВИНОВЕН в това, че на 12.03.2018г. около 15.30 часа в [населено място], [улица], на входната врата на ап.12, ет. 3, чрез нанасяне на удари с ръце в областта на главата, раменете и ръцете на В. Л. П. причинил на същата лека телесна повреда изразяваща се в ивицовидно охлузване на дясната вежда, кръвонасядания по дясната мишница и предмишница, контузия на дясната лакътна става с оток до временно разстройство на здравето, неопасно за живота - престъпление по чл. 130, ал.1 НК, поради което и на осн. чл. 78а НК го освобождава от наказателна отговорност и му налага административно наказание ...

Поискани са му обяснения именно във връзка с тази присъда – Заповед от 12.04.2022г., получена на 13.04.2022г. в 9,¹⁵ч., като срокът е до 17ч. Такива са дадени – Обяснения от 13.04.2022г.

Получаването на трудовата книжка е безспорно.

В о.с.з. от 27.10.2022г. е извършена констатация на трудовата книжка на ищеца. От нея се установява, че е считано от процесното уволнение, той не е престираля труда си до този момент.

Гласните доказателства, искани от ответника, са ирелевантни и не са допуснати по тази причина. Отделен е въпросът, че отрицателни обстоятелства могат да се доказват, като за тях не важи никакво друго правило освен това на чл. 154, ал. 1 от ГПК и желанието на съответната страна (ТР № 6 от 15.07.2014г. по тълк.д. № 6/2013г., ОСГК на ВКС) – довод л. 284, гръб.

от правна страна:

1. по иска с пр. осн. чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ:

Между страните в производството е съществувало валидно трудово правоотношение. С атакуваната Заповед работодателят е упражнил дисциплинарната си власт, като е наложил на работника дисциплинирано наказание “уволнение” и е прекратил трудовото правоотношение.

Доказателствената тежест да се установи, че уволнението е законно лежи върху ответника (Решение № 432 от 20.04.2000г. по гр. д. № 1358/1999г., 3 г.о.) – чл. 154, ал. 1 от ГПК. На преценка обаче подлежат само въведените от ищеца основания (Р. № 149 от 13.06.2012г. на ВКС, IV г.о., по гр.д. № 475/2011г.: в производството по иск с правно основание чл. 344, ал.1, т. 1 от КТ съдът се произнася само по въведените от ищеца доводи

за незаконност на уволнението ... в нарушение на съдопроизводствените правила, въззивният съд е уважил предявения отрицателен иск въз основа на факт, който опорочава оспорваното потестативно право, без този факт да е въведен от ищеца - принципът на диспозитивното начало действа и в трудовите спорове; също Решение № 1640 от 28.01.2008г. по гр.д. № 350/2007г. на ВКС; Решение № 459 от 27.10.2011г. по гр.д. № 1532/2010г., г.к., IV г.о. на ВКС; решение № 665/01.11.2010 г. по гр. д. № 242/2009г. на ВКС, IV г.о., ГК).

Съгласно нормата на чл. 229, ал. 1, т. 6 от ГПК, съдът спира производството: когато Конституционният съд е допуснал разглеждането по същество на искане, с което се оспорва конституционносъобразността на приложим по делото закон. Целта на спирането очевидно е да се зачете решението на КС, което ще предопредели приложимостта на закона, чиято конституционносъобразност е била оспорена / констатирано е била възможност за проблемно тълкуване. Според ответника, нормата е излишна. Целта на образуването КД е даде насока за тълкуване на налична норма по отношение на висящи и бъдещи производства (в тази връзка и становището на проф. ..., - „Сила на Решенията на конституционния съд, обявяващи закон за противоконституционен“ (доводи в тази насока са изложени и от Явор Зартов - Гранични проблеми на противоконституционността на закона в практиката на Конституционния съд и съдилищата): Според чл. 150, ал. 2, когато установят несъответствие между закона и Конституцията, Върховният касационен съд или Върховният административен съд спират производството по делото и внасят въпроса в Конституционния съд, който те имат право да сезират според ал. 1 на чл. 150. До създаването на тези съдилища, техните правомощия се упражняват от Върховния съд.

Ако цитираната разпоредба не би важала, Върховният съд би бил длъжен да реши делото съобразно противоконституционния закон, защото по хипотеза той не е още обезсилен, така че продължава да важи и затова следва да бъде приложен. С чл. 150, ал. 2 Конституцията очевидно цели да осуети прилагането на противоконституционния закон по висящото дело и затова постановява то да бъде спряно, за да се изчака решението на КС, обезсилващо противоконституционния закон, та въз основа на него да се откаже прилагането на този закон спрямо правоотношението, предмет на делото. Спирането би било напълно безцелно, ако по делото би трябвало да се приложи противоконституционният закон, както това следва от чл. 151, ал. 2 на Конституцията, прогласяващ, че обезсилването важи занапред - от деня, когато влезе в сила решението на КС.

Изключението, което чл. 150, ал. 2 на Конституцията въвежда спрямо посочения принцип, е, следователно, безсъмнено. В хипотезата, която чл. 150, ал. 2 има предвид, обезсилването на противоконституционния закон има всъщност обратна сила. **То важи и спрямо правоотношения, за които би следвало да се приложи противоконституционният закон.**

Целта на тази обратна сила е да се осуети прилагането на противоконституционния закон спрямо висящи правоотношения, които са предмет на спор, както и постановяване на съдебни решения, които в непродължително бъдеще могат да се окажат в противоречие с

решението на Конституционния съд.

Решенията на съда са задължителни за всички държавни органи, юридически лица и граждани (чл. 14, ал. 6 от ЗКС). Това включва както самият ищец, така и представителите на адвокатурата. Обширно изложената аргументация, че решението на КС не следвало да се зачита в този процес е най-малкото *Ratio dubitandi* (съмнителен) и по-скоро абсурден.

Такова решение може да бъде преосмислено само от самия КС. От тази гледна точка, ако все пак има и други актове, в който се застъпва различно становище, то меродавно е последното решение.

Тълкувателен акт = закона и то към момента на издаването му (счита се че законът винаги е имал такова съдържание или по точно смисълът му е следвало да се тълкува по този начин (неспазването на решенията му е равносилно на неспазването на Конституцията - Решение № 1/2013 г. по к. д. № 5/2012 г.; РКС № 4 от 14.5.2020г. № 9/19г.; тълкувателното решение има особеността след издаването му да се слива с тълкувания акт, т.е. да формира нормативно единство с него и по този начин тълкуваният (*първичен*) акт повече не може да се прилага по начин, който се различава от постановеното във връзка с него решение на Конституционния съд - Решение № 8 от 01.09.2005г. по к.д. № 7 от 2005г.).

В случая, според Р. № 12 от 27 септември 2022г.

по конституционно дело № 7/2022г.: С изтичането на срока, за който са избрани, главният инспектор и инспекторите в Инспектората към Висшия съдебен съвет изпълняват своите функции до избиране от Народното събрание на главен инспектор, съответно на инспектори.

Конституционно недопустимо е да се преустанови автоматично за неопределено време дейността на Инспектората към Висшия съдебен съвет поради изтичане на срока на пълномощията на главния инспектор и на инспекторите и неизбирането от Народното събрание на нов състав на Инспектората, осигуряващ му функциониране в съответствие с конституционните предписания. Дискреционната власт на парламента е лимитирана и обратното подрива демократичния ред под върховенството на правото, което е конституционно установено по волята на суверена като елемент на фундаменталната структура на Основния закон.

Разбирането на настоящия състав е че актът на КС е политически, а не юридически обоснован: Преодоляването на неконституционна ситуация, каквато е налице и в настоящия случай (както 44-тото, така и 45-ото, 46-ото и 47-ото Народно събрание не формират политическа воля за избор на състав на Инспектората към ВСС съобразно конституционните предписания), налага приоритетна защита на непрекъснатостта като конкурираща се висша ценност с друга такава – мандатността, за да бъде гарантирано осъществяването на възложените от Основния закон функции на Инспектората и на конституционно установения баланс на властите в конституционната правова държава. Тази защита е социално потребна и обществено оправдана, за да бъде осигурено върховенството на закона (изложеното е в мотивацията). Решаващият орган по-скоро споделя разбирането, залегнало в

Особеното мнение на съдиите ....., доколкото то/те отчита/ат опасността за демократичното развитие на държавата.

Недействащите, низизненоважни за държавата органи, следствие от политическото бездействие на НС, следва да са фактическа санкция, която в крайна сметка да принуди задължението субекти да се активизират.

Изложеното е само за пълнота. Настоящият състав е длъжен да се съобрази със становището на КС. Главният инспектор е бил компетентен да наложи дисциплинарното наказание и към момента, когато това е сторено, а и към този. Заповедта му не страда от пороци.

Според Решение № 25 от 17.03.2010г. по т.д. № 211/2009г., т.к., II т.о. на ВКС: От граматическото и логическо тълкуване на чл. 222 ГПК (отм.), чийто аналог е чл. 300 от действащия ГПК, се налага разбирането, че по изрично разпореждане на закона влязлата в сила присъда е задължителна за съда, разглеждащ гражданско правните последици от конкретно деяние, но само относно това, дали то е извършено или отрецено, дали е противоправно и дали деецът е виновен. Следователно присъдата на наказателния съд се ползва със сила на пресъдено нещо единствено за изчерпателно посочените в чл. 222 ГПК (отм.), респ. възпроизведени в чл. 300 ГПК, обстоятелства. Решението по чл. 78а НК, с което наказателният съд освобождава подсъдимия от наказателна отговорност и му налага административно наказание, е приравнено по значение на влязла в сила присъда и по смисъла на чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК - ТР от 06.11.2013г. № 6/2012г., т. 15. Дали делото е било от общ характер, т.е. иницирано от прокурор, или от частен характер – иницирано от тъжител, е без значение (например: Решение № 263948 от 15.06.2021г. на СГС по в.гр.д. № 5924/2020г.).

Обясненията и възраженията на работника по принцип не са обхванати от фактическия състав на чл. 300 от ГПК (ако не са били част от съответния наказателен фактически състав). Те могат да се съобразят от гражданския съд като смекчаващи вината обстоятелства – относно наложената дисциплинарна отговорност – чл. 189, ал. 1 от ГПК. Например, ако пострадалата е предизвикала работника с обиди, жестове и т.н., което в крайна сметка е довело до ударите. Дадените в случая обяснения са напълно ирелевентни.

Доводът относно искането за възобновяване на делото е неоснователен. Това не е редовен способ за обжалване – присъдата е влязла в сила.

Изброяването в чл. 187 от КТ е примерно, а не изчерпателно, арг. от т. 10 на ал. 1.

При изпълнение на работата, за която се е уговорил, работникът или служителът е длъжен: да бъде лоялен към работодателя, като не злоупотребява с неговото доверие и не разпространява поверителни за него сведения, както и да пази доброто име на предприятието (чл. 126, т. 9 от КТ, съответно чл. 15й от ПВТРИВСС). При изпълнение на служебните си задължения и в обществения живот, съдебният служител следва поведение, което е съвместимо с добрите нрави и не уронва престижа на съдебната власт (чл. 16 от ЕКСС – кодексът не е нормативен акт, тъй като не е публикуван в ДВ, но е известен и на

двете страни в спора, както и на съда, а и е приложен по делото). За работника има две групи задължения спрямо работодателя:

- да престира труда си, като това следва да се осъществява в рамките на работното време и на места, където съответната трудова функция предполага (евентуално нареждания на ръководителя);

- да пази доброто име на работодателя и поведението (от етична гледна точка) му да е съответно на изискванията на длъжността, като това следва да се случва през цялото времетраене на трудовия договор (навсякъде, където се намира работникът – арг. и от нормата на чл. 347 от ЗСВ: при изпълнение на служебните си задължения и в **обществения живот съдебният служител трябва да има поведение, което не уронва престижа на съдебната власт** / например: Решение № 56 от 29.05.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3272/2017 г., III г. о., ГК, докладчик председателят ...).

Нормата на чл. 186 от КТ не е нарушена (същото се отнася и до тази на чл. 188, т. 3 от КТ). Въпросът е дали това е тежко нарушение – чл. 190, ал. 1, т. 7 от КТ.

Ищецът е осъден, съобразно изложеното по-горе, за физическа саморазправа със съсед. Решаващият орган намира, че това поведение, чието осъществяване не подлежи на допълнителна преценка (с оглед нормата на чл. 413 от НПК) е несъвместимо с морала на служител на съдебната власт.

Съгласно Р. № 137 от 01.06.2012г. на ВКС, III г.о., по гр.д. № 982/2011г.:
Обясненията на работника, които работодателят е длъжен да изиска съгласно чл. 193 КТ трябва да са достигнали до субекта на дисциплинарната власт преди налагане на дисциплинарно наказание, ... Достатъчно е по разбираем за работника начин да бъде изложено за какво нарушение на трудовото дисциплина се изискват обясненията /решение № 220 от 26.04.2011 г./. Въпросът е само до влязлата в сила присъда, което означава, че в конкретната хипотеза, нормативното изискване и съответното искането за обяснения е само формално. Решение № 363 от 10.01.2012г. по гр.д. № 354/2011г., г.к., III г.о. на ВКС: ... Обосновката на работодателя за конкретните факти, поради които е издадена заповедта за уволнение, може да бъде формулирана и в друг документ, към който препраща заповедта и който е бил известен на работника или служителя. Очевидно ищецът е запознат с присъдата си, а и трудно би могъл да обоснове някаква адекватна защитна позиция.

Заповедта за обяснения е мотивирана, съобразно изложеното по-горе, а становището на работника (обясненията) не обвързват учреждениято. Влязлата в сила присада е задължителна за всички, както вече бе посочено (съответната норма на НПК). По тези съображения решаващият орган намира, че предоставения от ответника относително кратък срок в случая е напълно достатъчен.

Нарушенията на трудовата дисциплина, с техните обективни и субективни признаци, очертават рамката на спора. Само при конкретното им описание в заповедта за дисциплинарно уволнение съдът може да извърши проверка за това спазени ли са повелителните изисквания на закона, свързани с процедурата по наказване (изслушване или

приемане на обяснения и преклузивни срокове), както и тази по същество □ налице ли е виновно неизпълнение на трудовите задължения за всеки отделен случай и правилно ли са приложени критериите, за определяне на наказанието - Решение № 1624 от 28.10.2002г. по гр.д. № 242/2002г., III г.о. на ВКС; също: Решение № 722 от 03.01.2011г. по гр.д. № 518/2009г., г.к., IV г.о. на ВКС: нито в искането на обяснения, нито заповедта за налагане на дисциплинарното наказание работодателят е длъжен да посочи всички обективни и субективни елементи на изпълнителното деяние, нито да посочи кои факти е приел за установени. Както в искането на обяснения, така и в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е достатъчно **нарушението на трудовата дисциплина да бъде посочено по разбираем за работника начин**. Заповедта е с доста обемно съдържание, като е взето отношение към обясненията на работника. Същественото, че е осъден за агресивна физическа проява, която е несъвместима с длъжността, която заема и особеностите на институцията, е налице. Не са ангажирани доказателства за репликите относно „прокурорите и съдиите“, които „били негови хора“. Мотивите на присъдата не са обвързващи, като в тази насока нито са искани, нито са събрани доказателства. Отражението на тези реплики в присъдата на базата на протоколите от наказателното производство не представлява годно доказателство в гражданския съд, още повече, че ищецът оспорва репликите си (Съдът постановява решението по спора въз основа на доказателствата, събрани по конкретното дело, в открито заседание с участие на страните. Той не може да се позовава на събрани извънсъдебно доказателства и дори на доказателства, събрани по друго дело - Решение № 84-II от 05.05.1983г. по гр.д. № 263-II/82г., I г.о.; също Решение № 183 от 22.11.2010г. по т.д. № 30/2010г., т.к, II т.о. на ВКС; Решение № 55 от 30.05.2009г. по т.д. № 728/2008г., т.к., I т.о. на ВКС; и Решение № 43 от 16.04.2009г. по т.д. № 648/2008г., т.к., II т.о. на ВКС). Нанасянето на удари (и то в хипотеза на влязла в сила присъда, т.е. че ищецът е осъждан за подобно умишлено престъпление), само по себе си, съобразно изложеното по-горе, по разбиранията на този състав, представлява достатъчно сериозно нарушение на трудовата дисциплина, което предполага и най-тежкото дисциплинарно наказание.

Безпроблемното дисциплинарно минало е без значение.

При дисциплинарно нарушение, което е и престъпление или административно нарушение, свързано с възложената работа и установено с влязла в сила присъда или наказателно постановление, сроковете по предходната алинея започват да текат от влизането в сила на присъдата или на наказателното постановление (чл. 194, ал. 2 от КТ). Доводът за нарушение на нормата на чл. 193 от КТ е неоснователен. 2-месечният срок от влизане в сила на присъдата до момента на налагане на наказанието не е бил изтекъл.

С оглед изложеното, искът е неоснователен.

2. по останалите искове:

Останалите претенции са обусловени от предходната, което означава, че и те са неоснователни.

Поради несбъждане на вътрешното процесуално условие – уважаване на първия иск, съдът

не дължи произнасяне по установителния с пр.осн. чл. 221 от КТ.

по разностите:

На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение – чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, а именно **360 лева**.

Воден от гореизложеното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Г. Р. П.**, ЕГН *********, гр. София, ..., съд.адр.: гр. ...., чрез адв. Е. И. - адвокат САК, срещу .... гр. София, ... искове с пр.осн. чл. 344, ал. 1, т. 1-3, във вр. с чл. 225 от КТ, да се признае за незаконно извършеното със **Заповед № ЗЧР-7 от 20.04.2022г.** уволнение, за възстановяване на заеманата до уволнението длъжност **„експерт с юридическо образование в Специализираната администрация на Инспектората към ВСС“** и да се осъди ответникът да му заплати сумата от **24 757 (двадесет и четири хиляди седемстотин петдесет и седем) лева**, обезщетение за оставане без работа за **периода от 20.04.2022г. до 20.10.2022г.**, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, **Г. Р. П.**, ЕГН *********, гр. София, ..., съд.адр.: гр. ...., чрез адв. Е. И. - адвокат САК, да заплати на ...., гр. София, ул. “....., сумата от **360 (триста и шестдесет) лева**, юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред **Софийски градски съд** в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____